Arrest van het Hof van 4 februari 1965[1]

Samenvatting

1. *Procedure — Prejudiciële beslissing — Bevoegdheid van het Hof — Interpretatie*
(E.E.G.-Verdrag, artikel 177)

2. *Procedure — Prejudiciële beslissing — Bevoegdheid van het Hof — Grenzen*
(E.E.G.-Verdrag, artikel 177)

3. *Afschaffing van kwantitatieve beperkingen — Procedure*

1. Vgl. Samenvatting no. 1, zaak *6-64*, Jurisprudentie X, blz. 1203

2. Vgl. Samenvatting no. 2, zaak *6-64*, Jurisprudentie X, blz. 1203

3. Het Verdrag brengt niet de onmiddellijke afschaffing mede van de ten tijde zijner inwerkingtreding bestaande controlemaatregelen voor de invoer, doch houdt daarentegen het verbod in van iedere nieuwe beperking of discriminatie, de verplichting tot geleidelijke afschaffing van de bestaande beperkingen en discriminaties, alsmede het dwingende voorschrift dat deze uiterlijk aan het einde van de overgangsperiode geheel verdwenen moeten zijn.

In de zaak 20-64

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing, op grond van artikel 177 van het Verdrag tot oprichting van de E.E.G., door de Rechtbank van Rome, civiele Kamer, gedaan in de zaak :

S.A.R.L. ALBATROS,
gevestigd te Rome,

tegen

SOCIÉTÉ DES PÉTROLES ET DES COMBUSTIBLES LIQUIDES (SOPECO),
gevestigd te Parijs,

1 — Procestaal : Italiaans.

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt :

Ch. L. Hammes, President,
A.M. Donner (Rapporteur) en R. Lecourt, Kamerpresidenten,
L. Delvaux, A. Trabucchi, W. Strauss en R. Monaco, Rechters,
Advocaat-Generaal : J. Gand
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

Overwegende dat de vennootschap Albatros zich bij overeenkomst van 9 maart 1959 heeft verbonden om aan de vennootschap Sopeco jaarlijks een hoeveelheid van 6.000 ton benzine te leveren, welke naar Frankrijk moest worden ingevoerd; dat Sopeco op 28 april daaropvolgende Albatros heeft bericht dat zij van de bevoegde Franse instanties de vereiste invoervergunning niet had kunnen verkrijgen en dat zij de overeenkomst derhalve niet kon nakomen; dat zij bij verdere berichten van 20 mei en 29 november nader heeft verklaard dat bedoelde weigering steunde op de Franse wet van 30 maart 1928 (inzake de invoer van aardolie), welke wet naar haar mening in strijd was met de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de E.E.G. en derhalve door dit Verdrag als afgeschaft moest worden beschouwd; dat Albatros, na Sopeco voor de Rechtbank te Rome te hebben gedaagd ter zake van de niet-nakoming van bedoelde overeenkomst, op grond van voormelde feiten heeft geconcludeerd tot verwerping van het door Sopeco gevoerde verweer, inhoudende een beroep op overmacht; dat Albatros heeft betwist dat de in strijd met het E.E.G.-Verdrag door de Franse overheid gegeven beschikking een voor Sopeco bevrijdend feit zou opleveren en heeft gevorderd dat zij tot nakoming van de overeenkomst zou worden veroordeeld dan wel dat de overeenkomst ontbonden zou worden verklaard; dat Albatros voor beide gevallen vergoeding der geleden schade eiste; dat Sopeco heeft gevorderd dat de overeenkomst zou worden nietigverklaard wegens wezenlijke rechtsdwaling, althans dat de Rechtbank zou verstaan dat haar verbintenis wegens overmacht teniet is gegaan en subsidiair, dat de aanspraak van Albatros feitelijk ongegrond zou worden geoordeeld;

Overwegende dat partijen voor de Civiele Kamer van de Rechtbank te Rome schorsing van het geding hebben verzocht met bepaling dat de stukken in handen zouden worden gesteld van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen voor zover zich in het geding vragen nopens de uitlegging van het E.E.G.-Verdrag voordeden; dat voornoemde Rechtbank van oordeel is dat de volgende vragen een prejudiciële beslissing behoeven :

A. — Moet artikel 30 E.E.G.-Verdrag, jo artikel 3, jis de artikelen 31, 32 en 35, aldus worden uitgelegd, dat de vroeger in Frankrijk geldende voorschriften betreffende de invoer van aardolie, met name de wet van 30 maart 1928 en de wetsbesluiten van 8 augustus 1935 en 1 februari 1950, door eerstgenoemd artikel zijn afgeschaft voor zover zij daarmede in strijd zijn?

B. — Moeten de artikelen 31 en 32 E.E.G.-Verdrag, jo artikel 5, geacht worden een geheel van regels te vormen waardoor het wetsbesluit no. 58/892 van 24 september 1958, door de Franse Regering na de inwerkingtreding van het Verdrag (1 januari 1958) uitgevaardigd ter aanvulling en wijziging van voormelde wet van 30 maart 1928, terzijde is gesteld?

C. — Indien het Hof de beide vorige vragen ontkennend meent te moeten beantwoorden, moet dan artikel 33 E.E.G.-Verdrag, jo artikel 5, aldus worden opgevat dat de Franse regeling, gelijk die voortvloeit uit het geheel der bepalingen van meergenoemde wet, als vervallen moet worden beschouwd na de inwerkingtreding van het Verdrag (1 januari 1958)?

D. — Moet artikel 37, jo artikel 5, al dan niet aldus worden uitgelegd, dat het de geleidelijke afschaffing impliceert van eventuele overheidsmonopolies, welke bestaan krachtens de Franse regeling voor de invoer van aardolie?

dat de Rechtbank te Rome bij beschikking van 18 januari 1964, welke eerst op 19 mei 1964 ter Griffie van het Hof werd ontvangen en geregistreerd, heeft bepaald dat de stukken aan het Hof zouden worden toegezonden en dat het geding zou worden geschorst tot op de dag van de prejudiciële uitspraak;

dat partijen in het hoofdgeding, de Regeringen van het Koninkrijk België, de Franse Republiek en het Koninkrijk der Nederlanden, alsmede de Commissie van de E.E.G. overeenkomstig artikel 20 van het Statuut van het Hof hun opmerkingen hebben ingezonden;

Overwegende dat de *Regering van het Koninkrijk der Nederlanden* stelt dat de bepalingen van de artikelen 30 tot en met 37 van het E.E.G.-Verdrag één geheel vormen welks fondamentele doel de afschaffing is van de kwantitatieve beperkingen tussen de Lid-Staten; dat deze artikelen geen scherpe scheiding maken tussen (1) kwantitatieve invoerbeperkingen, (2) maatregelen van gelijke werking, (3) maatregelen

van « staatshandel »; dat deze drie categoriëen van maatregelen niet door eigen, onderling verschillende en elkaar wederzijds uitsluitende regels worden beheerst; dat er derhalve geen aanleiding bestaat de vraag te onderzoeken tot welke der bovenbedoelde typen de Franse regeling voor de invoer van aardolie behoort; dat deze regeling in ieder geval onverenigbaar is met het E.E.G.-Verdrag voor zover de ter uitvoering van die regeling getroffen maatregelen

a) na de inwerkingtreding van het Verdrag zijn genomen en zij de invoer uit andere Lid-Staten meer beperken dan voordien het geval was;

b) in vergelijking met de situatie op het tijdstip van inwerkingtreding van het Verdrag, de invoer van de bedoelde producten uit de andere Lid-Staten beperken tot een omvang welke geringer is dan de omvang die met artikel 33 van het Verdrag is beoogd;

Overwegende dat Albatros concludeert dat het Hof zich zal uitspreken

a) over de betekenis van de artikelen 30, 31, 32, 33, 37 voor de Franse wetgeving met betrekking tot aardolie, voor zover die wordt toegepast in dier voege dat slechts de instellingen of personen, welke reeds houders zijn van een bijzondere vergunning in de zin van de wet van 30 maart 1928, een invoervergunning voor aardolie en haar bijproducten kunnen verkrijgen;

b) over de vraag of genoemde artikelen een onmiddellijk gevolg teweegbrengen in de rechtsorde der verschillende Lid-Staten zodat de onderdanen van die Staten aan deze bepalingen rechtstreeks aanspraken kunnen ontlenen welke de rechter dient te handhaven;

dat, volgens Albatros, artikel 30 e.v., hoewel de geleidelijke afschaffing der contingenten voorschrijvende, niettemin de onmiddellijke opheffing voorzien van iedere andere beperkende maatregel, zoals de toekenning van bijzondere invoervergunningen aan een beperkte kring van bepaalde personen; dat de artikelen 31 en 32, waarbij aan de Lid-Staten concreet en ondubbelzinnige verplichtingen worden opgelegd, van onmiddellijke werking zijn; dat de door de Franse Regering sedert 1 januari 1959 genomen maatregelen evenmin in overeenstemming zijn met artikel 33; dat artikel 37 — indien het in casu al van toepassing zou zijn — zich niet tegen gelijktijdige toepassing der voorafgaande bepalingen verzet;

Overwegende dat de *Commissie van de E.E.G.* heeft geconcludeerd :

— ten aanzien van de eerste vraag, dat artikel 30 van het Verdrag een algemene bepaling is welker toepassing binnen het raam van de artikelen 31 tot en met 37 geschiedt onder de voorwaarden en met inachtneming van de grenzen welke in deze artikelen zijn vastgesteld; dat het derhalve niet als self-executing kan worden beschouwd;

— ten aanzien van de tweede vraag, dat de artikelen 31 en 32, waarbij een standstill-verplichting wordt opgelegd, weliswaar self-

executing zijn, doch dat het wetsbesluit no. 58 892 van 24 september 1958 niet de grondslag vormt voor de weigering der vergunning waarover Sopeco klaagt; dat deze afwijzing werd gegeven met toepassing van een vóór de inwerkingtreding van het Verdrag bestaande regeling en derhalve niet door de artikelen 31 en 32 wordt beheerst;

— ten aanzien van de derde vraag, dat, nu de Franse invoerregeling voor aardolie stellig onder artikel 37 valt, de toepassing van deze bepaling mede de gevolgen omvat welke de toepassing van artikel 33 met zich zou kunnen brengen;

— ten aanzien van de vierde vraag, dat uit de waarderingsbevoegdheid door artikel 37, paragraaf 1, aan de Lid-Staten gegeven bij de keuze tussen de verschillende middelen om de geleidelijke afschaffing der betreffende discriminaties te bereiken, moet worden afgeleid dat de bepalingen van genoemd artikel geen self-executing karakter hebben zolang de overgangsperiode niet is verstreken;

Overwegende dat de *Franse Regering* allereerst opmerkt dat de door de Rechtbank te Rome gestelde vragen blijkens haar formulering niet binnen het kader van artikel 177 vallen, nu deze bepaling het Hof slechts toestaat zin en strekking van een verdragsbepaling te preciseren, doch niet om uit deze interpretatie concrete rechtsgevolgen af te leiden en in het bijzonder niet om te besluiten tot de afschaffing of de handhaving van enige nationale wettelijke regeling; dat de tweede vraag niet ter zake dienende is daar het wetsbesluit van 24 september 1958 ziet op de « nationale » ruwe aardolie en de Franse overheid zich op dit besluit niet tegenover Sopeco heeft beroepen; dat hetzelfde geldt voor de laatste vraag, daar het in artikel 37 van het Verdrag neergelegde beginsel van progressiviteit uiteraard van geen enkele invloed kon zijn op een begin 1959 ontstaan geschil; dat voorts de aan het Hof voorgelegde vragen iedere betekenis missen voor de berechting van het voor de Rechtbank te Rome aanhangige geding, daar het niet aan de Italiaanse rechter staat uitspraak te doen over de wettigheid van een handeling van de Franse overheid; dat derhalve het verzoek tot interpretatie door genoemde rechtbank op grond van artikel 177 gedaan, niet kan worden ontvangen;

Overwegende dat de Franse Regering ten principale opmerkt dat bij de wet van 30 maart 1928 een « gedelegeerd monopolie » in de zin van het gemeenschapsrecht werd ingesteld, gelijk zou blijken uit de wordingsgeschiedenis van artikel 37 van het Verdrag en de aanbeveling welke de Commissie op 24 juli 1963 tot de Franse republiek heeft gericht; dat derhalve op de eerste drie vragen ontkennend moet worden geantwoord, daar artikel 37 bijzondere bepalingen bevat welke naar haar aard aan die van de artikelen 30, 31, 32 en 35 derogeren en dat daarop derhalve geen acht mag worden geslagen met betrekking tot de regeling vervat in de wet van 1928, behoudens voor zover artikel 37 zelf naar die artikelen verwijst; dat ook de laatste vraag, als zijnde niet ter zake dienend, ontkennend moet worden beantwoord;

Overwegende dat de *Belgische Regering*, na gewezen te hebben op het gevaar van een exclusieve toepassing van artikel 37 op het Franse stelsel, betoogt dat de toepassing van genoemd artikel niet mag worden losgemaakt van die van de overige bepalingen van het Verdrag en in het bijzonder van die van hoofdstuk 2; dat met name zou moeten worden gelet op : a) de algemene « stand-still »-verplichting, bedoeld in artikel 31 en andermaal tot uitdrukking gebracht in artikel 37; b) de geleidelijke aanpassing voorzien in artikel 33 en artikel 37, paragraaf 3, daar de geleidelijke afschaffing van de ten tijde der inwerkingtreding van het Verdrag bestaande beperkingen reeds begin 1959 moest aanvangen zulks niet alleen ten aanzien van de uit de Lid-Staten afkomstige ruwe aardolie, doch eveneens met betrekking tot alle uit die landen afkomstige geraffineerde produkten, alsmede de produkten afkomstig uit derde landen welke tot het vrije verkeer in de Gemeenschap waren toegelaten;

Overwegende dat Sopeco stelt dat het door de Rechtbank te Rome in de eerste vraag gebezigde woord « afschaffing » niet in zijn gewone zin moet worden verstaan, doch dat het hier gaat om de vraag of artikel 30 tengevolge heeft dat in de betrekking tussen de Lid-Staten of hun onderdanen een nationale wet, welke kwantitatieve beperkingen inhoudt of maatregelen van gelijke werking als die welke thans uit de Franse wetgeving voortvloeien, niet-toepasselijk is geworden, in die zin dat daarop geen beroep kan worden gedaan; dat deze vraag bevestigend moet worden beantwoord, daar artikel 30 in het algemeen — en tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald — de kwantitatieve invoerbeperkingen verbiedt zonder voor de toepassing van dit verbod enige termijn toe te staan; dat de tweede vraag bevestigend moet worden beantwoord, daar bij de artikelen 1 en 2 van het wetsbesluit van 24 september 1958 wordt bepaald dat nieuwe ondernemingen tot de invoer van aardolieproducten eerst kunnen worden toegelaten nadat de vergunningen met de langste looptijd vervallen zijn, waardoor — in strijd met het in de artikelen 31 en 32 van het Verdrag neergelegde « stand-still »-beginsel — de invoer naar Frankrijk van aardolieprodukten werd beperkt; dat voorts geenszins is gebleken dat het normatieve stelsel, gelijk dit uit het geheel van de bepalingen der Franse wetgeving voortvloeit, door artikel 37 van het Verdrag wordt beheerst; dat in ieder geval artikel 37 moet worden geïnterpreteerd in die zin dat het monopolies of soortgelijke lichamen na het einde van de overgangsperiode slechts laat voortbestaan voor zover zij geen belemmeringen vormen voor de economische vervlechting der zes Lid-Staten, daar zodanige belemmeringen reeds terstond onder de krachtens het eerste lid van artikel 37 verplichte geleidelijke opheffing vielen en aan het einde van de overgangsperiode verdwenen moesten zijn;

Overwegende dat het geding het normale verloop heeft gevolgd;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 2 december 1964 conclusie heeft genomen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

De bevoegdheid van het Hof

Overwegende dat de grief is opgeworpen dat met de aan het Hof voorgelegde vragen wordt beoogd om met toepassing van artikel 177 een uitspraak te verkrijgen over de vraag of wetten en administratieve handelingen van een Lid-Staat met het Verdrag verenigbaar zijn;

Overwegende dat krachtens dit artikel de nationale rechterlijke instanties het Hof kunnen verzoeken om bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen « over de uitlegging van het Verdrag », indien voor haar een vraag te dien aanzien werd opgeworpen;

dat het Hof blijkens deze bepaling — en zulks in tegenstelling tot zijn bevoegdheid bij een beroep ex de artikelen 169 en 170 — het Verdrag niet op een bepaald geval kan toepassen, noch ook de geldigheid van een maatregel van intern recht daaraan toetsen;

dat het den Hove echter wel vrij staat uit de bewoordingen van zodanig verzoek de vragen af te leiden welke een prejudiciële interpretatie van het Verdrag behoeven;

dat het Hof in casu derhalve niet geroepen is de Franse wetgeving voor de invoer van aardolie aan het Verdrag te toetsen, doch om de verdragsbepalingen te interpreteren op grondslag van de door de Rechtbank te Rome voorgelegde juridische gegevens;

Overwegende dat de grief is opgeworpen dat bedoelde Rechtbank, met name door de vragen B en D, een voor de berechting van het voor haar aanhangige geding niet noodzakelijke uitlegging van het Verdrag zou hebben verzocht;

Overwegende evenwel dat, nu artikel 177 berust op een duidelijke scheiding tussen de functies van het Hof en die van de nationale rechterlijke instanties, het Hof niet van de feiten in het hoofdgeding kennis kan nemen en evenmin de overwegingen wraken waarop het verzoek tot interpretatie berust;

dat de grieven gericht tegen de bevoegdheid van het Hof derhalve moeten worden verworpen;

Ten principale

Overwegende dat uit de renvooi-beschikking van de Rechtbank te Rome blijkt dat de vragen werden gesteld ten aanzien van een actie tot nakoming van een overeenkomst, subsidiair tot vergoeding van de uit de ontbinding dier overeenkomst eventueel voortvloeiende schade, tegen welke actie twee excepties waren opgeworpen, de eerste gegrond op de nietigheid van de overeenkomst wegens wezenlijke rechtsdwaling,

de tweede op de onmogelijkheid van nakoming wegens het onvoorziene feit dat één der Lid-Staten het Verdrag schond;

dat in bedoelde beschikking voorts wordt verklaard dat met de prejudiciële vraag voornamelijk wordt beoogd kennis te verkrijgen omtrent de betekenis van de in die beschikking aangeduide communautaire regels van liberalisatie — welke regels geacht worden te behoren tot een voor beide partijen geldende « supranationale rechtsorde » — voor de regeling en het rechtsstelsel waaraan de in de overeenkomst bedoelde aardolieprodukten zijn onderworpen;

Overwegende dat het Hof, gelijk reeds beslist, op de gestelde vragen niet kan antwoorden voor zover daartoe een toetsing noodzakelijk zou zijn van de invoerregeling voor aardolie gelijk die voortvloeit uit de bepalingen van de Franse wet van 30 maart 1928 en de nadien ter zake gegeven regelingen;

dat er derhalve geen aanleiding bestaat de vraag te onderzoeken of bedoelde Franse regeling een nationaal monopolie vormt in de zin van artikel 37 van het Verdrag;

Overwegende dat in casu moet worden onderzocht of gedurende de overgangsperiode en met name het jaar 1959 — waarin zich de wezenlijke rechtsdwaling en de onmogelijkheid tot nakoming zouden hebben voorgedaan — het Verdrag van rechtswege de afschaffing met zich bracht van de wetgeving der Lid-Staten waarop door een of meer der in de renvooibeschikking genoemde bepalingen van het Hoofdstuk, handelende over de afschaffing van de kwantitatieve beperkingen tussen de Lid-Staten, wordt gedoeld;

Overwegende dat voormeld hoofdstuk twee categorieën van bepalingen bevat welke voor het onderhavige geding van belang zijn;

dat de bepalingen der eerste groep — vervat niet alleen in artikel 31, eerste lid en 32, eerste lid van het Verdrag, doch eveneens in artikel 37, paragraaf 2 en inhoudende het verbod tot verzwaring der beperkingen, discriminaties of maatregelen van gelijke werking gelijk die ten tijde van de inwerkingtreding van het Verdrag bestonden — uiteraard slechts van toepassing zijn op nationale maatregelen nà genoemd tijdstip genomen;

dat artikel 32, tweede lid, en 33 voorts bepalingen bevatten, waarbij de geleidelijke opheffing — in een bepaald ritme — gedurende de overgangsperiode wordt voorgeschreven van de in die artikelen bedoelde restrictieve beperkingen, terwijl artikel 37, eerste en derde lid, de geleidelijke aanpassing der nationale monopolies voorziet in een ritme overeenstemmende met dat hetwelk de artikelen 30 tot en met 34 voor dezelfde producten voorschrijft;

dat het begrip « geleidelijkheid » niet van rechtswege de onmiddellijke afschaffing der in genoemde artikelen bedoelde nationale wetgevingen met zich brengt;

dat voorts op grond van bedoeld ritme van aanpassing niet in abstracto de in de overgangsperiode gelegen tijdstippen kunnen worden

vastgesteld waarop de onderhavige belemmeringen verdwenen moeten zijn, doch uit deze modus van aanpassing blijkt, dat de Lid-Staten niet gehouden waren die belemmeringen reeds met ingang van 1959 volledig op te heffen;

dat het Verdrag derhalve niet de onmiddellijke afschaffing medebrengt van alle, ten tijde zijner inwerkingtreding bestaande, controlemaatregelen voor de invoer, doch daarentegen inhoudt het verbod van iedere nieuwe beperking of discriminatie, de verplichting tot geleidelijke afschaffing van de bestaande beperkingen en discriminaties, alsmede het dwingende voorschrift dat deze uiterlijk aan het einde van de overgangsperiode geheel verdwenen moeten zijn;

dat het voorts aan alle belanghebbenden, die zich door onregelmatige beschikkingen van een Lid-Staat benadeeld achten, vrij staat zich tot de bevoegde rechter van de betrokken Staat te wenden ten einde ter handhaving van hun rechten en belangen deze beschikkingen te doen toetsen en zo nodig te vernietigen, met dien verstande, dat die rechter zich — al dan niet krachtens het Verdrag daartoe verplicht — kan bedienen van de in artikel 177 voorziene procedure ter verkrijging van een voor de gehele Gemeenschap uniforme interpretatie der gecompliceerde bepalingen van bedoeld hoofdstuk II, zulks mede gelet op haar onderling verband;

Overwegende dat het hierboven besliste zonder onderscheid geldt voor alle door de Rechtbank te Rome gestelde vragen en zonder dat het daartoe nodig is deze afzonderlijk te onderzoeken;

dat het Hof in casu evenmin aanleiding ziet de vraag te beantwoorden of toepassing van artikel 37 op nationale monopolies al dan niet de toepassing uitsluit van iedere andere bepaling uit het hoofdstuk met betrekking tot de afschaffing van de kwantitatieve beperkingen tussen de Lid-Staten, daar deze interpretaties — ook indien van verschillende strekking — binnen het kader van de door de Rechtbank verstrekte juridische gegevens tot hetzelfde gevolg zouden leiden;

dat er ten slotte evenmin aanleiding bestaat te onderzoeken welke van de door de Rechtbank bedoelde bepalingen op de justitiabelen der Lid-Staten rechtstreeks toepasselijk zijn;

dat derhalve op de gestelde vragen slechts behoort te worden geantwoord dat geen der daarbij genoemde verdragsartikelen op het tijdstip van de inwerkingtreding van het Verdrag de afschaffing van rechtswege medebrengt van de te dien tijde bestaande kwantitatieve beperkingen, discriminaties of maatregelen van gelijke werking, noch ook de Staten verplicht tot de volledige opheffing daarvan reeds met ingang van 1959;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat de kosten van de Commissie van de E.E.G. en van de Nederlandse, Franse en Belgische Regeringen, die hun opmerkingen aan het Hof hebben ingezonden, niet voor vergoeding in aanmerking komen;

dat de onderhavige procedure ten aanzien van de betrokken partijen het karakter draagt van een incident in het tussen hen aanhangige geding voor de Rechtbank te Rome;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de partijen in de hoofdzaak, de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap en de Nederlandse, Franse en Belgische Regeringen;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 30, 31, 32, 33, 37 en 177 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van genoemde Gemeenschap;

Gelet op het reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

beslist

HET HOF VAN JUSTITIE :

uitspraak doende op het verzoek om een prejudiciële beslissing door de Rechtbank te Rome gedaan bij beschikking van 18 januari 1964 :

1. Geen van de verdragsbepalingen door de Rechtbank te Rome genoemd, brengt van rechtswege op het tijdstip van de inwerkingtreding van het Verdrag de afschaffing mede van de te dien tijde bestaande kwantitatieve beperkingen of maatregelen van gelijke werking, of verplicht de Lid-Staten tot volledige opheffing daarvan reeds met ingang van 1959.

2. De beslissing over de kosten op de onderhavige instantie gevallen, aan de Rechtbank te Rome voorbehouden.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op vier februari negentienhonderdvijfenzestig.

Hammes Donner Lecourt

Delvaux Trabucchi Strauss Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vier februari negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier, De President,

A. Van Houtte Ch. L. Hammes